



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 11. 2014, č. j. 52 A 24/2014 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 14. 11. 2014, č. j. 52 A 24/2014 – 49, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 11. 2. 2014, č. j. KrÚ 9629/2014/ODSH/12, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 9. 2013, č. j. OSA/P-797/13-D/40, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 10. 4. 2013 kolem 10:51 hod. v obci Rybitví řídil vozidlo RZ: X, které jelo rychlostí 74 km/h, čímž byla překročena, po odečtení toleranční odchylky ± 3 km/h, nejvyšší povolená rychlost v obci o 21 km/h.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve odkázal na ust. § 72 odst. 1 a § 40 odst. 2 s. ř. s., která jsou pro danou věc rozhodná. Podle doručenký totiž bylo napadené rozhodnutí doručeno stěžovateli dne 17. 2. 2014, přičemž posledním dnem lhůty pro

podání žaloby je den, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, v tomto případě čtvrtek 17. 4. 2014. Stěžovatel však podal žalobu až dne 18. 4. 2014, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Krajský soud proto žalobu odmítl pro opožděnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku určení počátku a konce běhu dvouměsíční lhůty. Výklad použitý krajským soudem totiž platí v případech, kdy zákon stanoví, že právní úkon musí být učiněn ve lhůtě do určitého časového limitu, přičemž konec lhůty připadá na den, který se svým pojmenováním shoduje se dnem, který určil počátek běhu lhůty. Podle názoru stěžovatele *„[d]en, kdy došlo k rozhodné skutečnosti, se do běhu lhůty nezapočítává. Konec lhůty je určen dnem, který se svým pojmenováním shoduje se dnem, který určil počátek běhu lhůty. Den doručení správního rozhodnutí se tak do běhu lhůty nezapočítává. Konec lhůty u lhůty určené v měsících nemůže být určen jako den, který se svým pojmenováním shoduje se dnem doručení správního rozhodnutí, neboť dny v měsíci nejsou pojmenovány svými daty.“* Dále stěžovatel uvedl, že *„[v] právním řádu je dlouhodobě odlišován pojem pojmenování určitého dne od jeho označení číslem. Poslední den lhůty se tedy nejmenuje 17. 4. 2014 či 18. 4. 2014. Soud poslední den lhůty určil nesprávně. Usnesení porušuje právní jistotu, neboť koliduje s obvyklým výkladem pravidel počítání lhůt pro podání správních žalob. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.“*

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné především poukázat na to, že podřadili stěžovatel důvody kasační stížnosti pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tyto v daném případě nepřicházejí v úvahu. Napadá-li totiž stěžovatel usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci přichází v úvahu pouze důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod v sobě zahrnuje jak nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která vydání tohoto usnesení předcházela. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS s právní větou: *„Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod také spadá případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*, nebo rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80. Nesprávná kvalifikace stížnostních důvodů však není na překážku jejímu věcnému projednání. Stačí, aby stěžovatel důvody tvrdil. Jejich

pokračování

podřazení pod zákonné ustanovení provede v souladu se zásadou iura novit curia. Z tohoto pohledu stěžovatel svým povinností dostál.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Odst. 4 citovaného ustanovení dále uvádí, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Podle obsahu správního spisu bylo napadené rozhodnutí stěžovateli doručeno dne 17. 2. 2014. Protože lhůta určená podle měsíců končí v souladu s ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, byl posledním dnem k podání žaloby v daném případě čtvrtek 17. 4. 2014. Tento den musela být žaloba předána soudu, držiteli poštovní licence, příp. zvláštní poštovní licence, nebo orgánu, který má povinnost ji doručit. Žaloba však byla doručena krajskému soudu elektronicky až dne 18. 4. 2014, takže mimo jakoukoliv pochybnost byla podána opožděně. Pozdní podání žaloby jde k tíži stěžovatele, přičemž toto pochybení nelze zhojit, neboť podle ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání této lhůty nelze prominout.

V souvislosti s argumentací stěžovatele lze také odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k výkladu ustanovení upravujících počítání běhu lhůty k podání správní žaloby, např. rozsudky ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 As 34/2004 - 84, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 44/2006 - 57, ze dne 31. 10. 2011, č. j. 3 Ads 30/2011 - 52, nebo ze dne 16. 4. 2013, č. j. 6 As 55/2012 - 51.

Neexistuje tedy žádný důvod pro akceptaci výkladu stěžovatele, jehož argumentace týkající se počítání běhu lhůty k podání žaloby je navíc zcela nesrozumitelná. Dospěl-li krajský soud k závěru, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula marně dne 17. 4. 2014 a tedy podání žaloby dne 18. 4. 2014 bylo opožděné, postupoval zcela v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pokud tuto žalobu jako opožděnou odmítl.

S ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 2. dubna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu